

Joan Miró. La poesia de la vida quotidiana

Exposició coorganitzada per la Fundació Joan Miró i el Hong Kong Museum of Art
Del 3 de març al 28 de juny de 2023
Hong Kong

Nota de premsa

La Fundació Joan Miró i el Hong Kong Museum of Art presenten *Joan Miró. La poesia de la vida quotidiana*.

L'exposició reflecteix l'íntima relació creativa que l'artista va establir amb objectes d'ús quotidià i també el compromís públic assolit pel seu projecte artístic.

Entre el 3 de març i el 28 de juny de 2023, l'exposició mostra 90 obres de Joan Miró, que inclouen pintures, escultures, dibuixos, objectes i tèxtils.

Entre les obres que viatgen a Hong Kong hi ha el seu gran tríptic *Focs artificials*, que s'ha pogut veure fora de la Fundació Joan Miró en ben poques ocasions.

*«Cada bri de pols conté l'ànima d'alguna cosa meravellosa.
Per entendre-ho, però, hem de recuperar el sentit religiós i màgic de les coses
característic dels pobles primitius.»
Joan Miró, 1937*

Barcelona, 2 de març de 2023. L'exposició *Joan Miró. La poesia de la vida quotidiana* mostra la relació de l'artista —que va durar tota la seva carrera— amb elements de la natura i de la vida quotidiana. Alhora, subratlla una nova manera de percebre l'art basada en la capacitat de Miró de descobrir possibilitats poètiques en els objectes més senzills. El projecte destaca la gran importància dels objectes quotidians en la creació d'escultures, pintures, dibuixos i tèxtils de Miró, i ens condueix al compromís social de l'artista i la seva obra amb la llibertat en temps d'opressió, mitjançant la tècnica de la impressió litogràfica.

La selecció d'obres exposades al Hong Kong Museum of Art és un recorregut per tota la producció de Miró en què es fa evident el seu desig d'experimentació i d'anar més enllà dels límits de la pintura. L'artista ho fa mitjançant la pràctica de diverses tècniques artístiques a la seva disposició i incloent objectes agafats de la natura i de la cultura popular que, malgrat la seva simplicitat i el seu caràcter essencial, han esdevingut universals. En fer-los servir, Miró no va dubtar a trencar les convencions de la tradició pictòrica tot experimentant amb processos creatius i suports poc ortodoxos.

Aquest projecte es va presentar l'any 2017 a Estocolm, on només s'hi van mostrar obres de Miró dels últims anys, però s'ha ampliat amb la incorporació d'obres de finals de la dècada de 1920. L'exposició mostra 90 obres de Joan Miró, que inclouen pintures, escultures, dibuixos, objectes i tèxtils. També s'hi exhibeixen dues fotografies del fotògraf francès Claude Gaspari i dues pel·lícules dels directors catalans Pere Portabella i Francesc Català-Roca.

L'exposició es divideix en cinc parts basades en la relació de l'artista amb el que ell considerava quotidià. La primera part, titulada *L'objecte*, està dedicada als objectes quotidians que feia servir com a punt de partida de les seves escultures i pintures. En la seva recerca per anar més enllà de la pintura, els objectes servien d'estímul a la creativitat de Miró com a artista. Un tovalló, una capellera, una ampolla de detergent, una pedra i una carbassa són només alguns dels elements observats per l'artista que li van inspirar una interpretació poètica. De manera directa o indirecta, els objectes van ser una font d'inspiració per a ell: primer com a objectes representats i més endavant, sota la influència del surrealisme, substituint la representació. L'ús d'objectes físics a les seves peces com a part integral de la realitat també va alimentar el seu desig de col·leccionar-los; de fet, un cop els tenia a l'estudi, se li feien imprescindibles per crear un ambient favorable on treballar. Miró utilitzava els objectes per qüestionar el significat de la pintura, cosa que al seu torn el va portar a experimentar amb materials inusuals en comptes de fer servir suports més convencionals.

La segona part, *Poesia i matèria*, presenta una selecció d'obres d'art que transgredeixen els límits de la pintura tradicional. Miró donava una gran importància als suports i als materials, que feia servir sense prejudicis. Visualment, tots aquests elements reconvertits, antipictòrics, eren tractats des de la seva essència més pura i transformats en objectes artístics. La materialitat que representen destaca per si sola, expressant-se a si mateixa de manera poètica. Miró va explorar nous processos i materials aliens a l'art mentre continuava qüestionant la pintura tradicional i rebutjant la seva funció il·lusionista.

A la tercera part de l'exposició, *Art folklòric*, els visitants hi trobaran dos sobreteixims, obres fetes damunt una base de teixit de jute i cànem, a la qual s'enganxen tota mena d'objectes per tal de fer-les tridimensionals, en combinació amb gestos pictòrics i, de vegades, l'acció controlada del foc. Amb aquestes peces, l'artista es proposava destacar la puresa material de l'obra, mostrant-la com una part integral de la realitat que buscava representar. L'art folklòric va ser una font d'inspiració important per a Miró durant tota la seva vida. L'atreïa pel seu caràcter col·lectiu i per la manera de treballar dels artesans, sense cap més finalitat que crear objectes que s'adaptin al cos humà i a l'ús que s'hi ha previst. El que fa singulars aquests objectes és que, en no haver de complir cap més funció, tendeixen a reduir-se al mínim, fins als seus aspectes més essencials, i per tant poden assemblar-se extraordinàriament fins i tot si procedeixen de cultures molt diferents. Aquest era precisament un dels aspectes de l'art folklòric que Miró trobava més fascinant: un objecte, per més local que fos, podia ser també universal. Miró considerava que una obra d'art, com en el cas de l'art folklòric, ha de ser part de la vida de la gent, i creia que la seva naturalesa no havia de ser el producte d'un acte intel·lectual sinó d'una expressió autèntica.

La quarta part de l'exposició, *Art en cartells*, està dedicada a la tècnica del cartell i se centra en el suport de Miró a causes socials, culturals i humanitàries. La col·laboració amb els artesans dotava aquesta tècnica d'impressió d'un caràcter humà i purament artesanal que era especialment atractiu per a Miró. A més, el fet que la seva producció es pogués fer en sèrie permetia que els diversos exemplars de cada peça arribessin a moltes persones i, per tant, democratitzava la mateixa obra d'art. El compromís social, polític i cultural que Miró expressava sense reserves als seus cartells es va convertir en part del llegat de l'artista. Amb el seu esforç, va aprofitar al màxim l'oportunitat que l'art li oferia per formular no només les seves pròpies inquietuds, sinó també les de les persones normals i corrents que no tenien accés a una plataforma vàlida des d'on expressar-se obertament.

La implicació de Miró en la producció d'obres per a espais públics es va materialitzar en forma de murals ceràmics i escultures. La majoria d'aquestes obres van ser concebudes de bon començament tenint en compte la possibilitat d'engrandir-les i retornar-les a la natura. Alhora, Miró es va plantejar integrar les seves peces en l'arquitectura, amb l'objectiu evident d'ennobrir les ciutats on vivim. Després del final de la Segona Guerra Mundial, l'artista va sentir un impuls creixent de produir obres per a espais públics que es fusionessin amb l'arquitectura del voltant i amb el paisatge, i va imaginar ciutats que poguessin satisfer les necessitats de la societat moderna, on les obres d'art tinguessin una presència generalitzada als edificis, parcs i jardins.

L'última part, *Art públic*, està dedicada a la intervenció de Miró a l'espai públic de Barcelona en col·laboració amb els joves arquitectes del Studio PER l'any 1969. Se centra en l'interès de Joan Miró per l'art públic mostrant tres peces addicionals. En aquesta obra, Miró va presentar el revers de la figura de l'artista vista des de la perspectiva de la pintura tradicional. En col·laboració amb els joves arquitectes del Studio PER, Miró va pintar a sobre de les finestres de l'edifici com si hi fes grafits.

Complint els desitjos de l'artista, la peça va ser destruïda un cop acabada l'exposició, cosa que va propiciar debats sobre el seu valor comercial i la possibilitat de conservar-la. La consegüent polèmica entre el públic va ser precisament part de la vida quotidiana i per tant va integrar l'obra en la societat en un nivell gairebé inconscient. Avui, el dibuix preliminar, esbossat en diverses pàgines arrencades d'un quadern, així com la pel·lícula de Pere Portabella i les fotografies fetes en aquell moment, són els únics registres visuals que romanen de la creació, culminació i destrucció d'aquesta actuació en un espai públic.

Joan Miró. La poesia de la vida quotidiana conclou amb una secció que mostra obres d'art contemporànies dels artistes locals GayBird i Leelee Chan, així com obres de la col·lecció del Hong Kong Museum of Art creades per artistes hongkonguesos i orientals —Zao Wou-ki, Wu Guanzhong, Luis Chan i Ha Bik-chuen— per retre homenatge a Joan Miró.

Joan Miró

Un home arrelat a la seva terra, un artista de repercussió internacional

Barcelona, Espanya, 1893 – Palma, Espanya, 1983

Joan Miró va néixer a Barcelona el 1893, però els paisatges emocionals que el van conformar com a persona i com a artista van ser principalment els de Mont-roig, París i Mallorca i, més endavant, els de Nova York i el Japó. La petita localitat de Mont-roig, a la comarca catalana del Baix Camp, va ser un contrapunt a l'efervescència intel·lectual de la seva vida amb els poetes surrealistes durant la dècada de 1920 a París i a l'estímul de descobrir l'expressionisme abstracte a Nova York als anys quaranta. Més endavant, durant la Segona Guerra Mundial, Joan Miró va tornar de l'exili a França i es va establir a Palma de Mallorca, que es va convertir en el seu refugi i lloc de feina, i on el seu amic Josep Lluís Sert va dissenyar l'estudi dels seus somnis.

El vincle de Miró amb el paisatge de Mont-roig primer i amb el de Mallorca després va ser crucial per a la seva obra. La seva connexió amb la terra i el seu interès pels objectes quotidians i per l'entorn natural van constituir el rerefons de part de la seva recerca tècnica i formal. Miró va evitar l'academicisme en la seva cerca constant d'un art pur i global que no es pogués classificar en cap moviment específic. Reservat en les formes i les expressions públiques, va ser a través de l'art que Joan Miró va mostrar la seva rebel·lia i una profunda sensibilitat envers els esdeveniments polítics i socials del seu entorn. Aquestes forces en conflicte el van portar a crear un llenguatge únic i summament personal que el converteix en un dels artistes més influents del segle XX.

La Fundació Joan Miró

La Fundació Joan Miró va ser creada pel mateix artista i va obrir al públic l'any 1975. Acull una col·lecció única d'obres de Joan Miró, la seva biblioteca personal i un arxiu amb tots els seus dibuixos preparatoris, cosa que la converteix en un centre de referència per a l'estudi, la divulgació i la difusió de l'obra i el llegat de l'artista.

Des de la seva inauguració com a primer museu de Barcelona dedicat a l'art modern i contemporani, la Fundació Joan Miró comparteix amb el món l'obra i el llegat de l'artista. Amb el suport d'institucions públiques i privades, ha promogut i organitzat projectes internacionals i nombroses exposicions temporals. També ha acollit Espai 13, un dels primers recintes dedicats als artistes i comissaris emergents, i un espai educatiu actiu concentrat a fomentar la creativitat i un coneixement més profund de les pràctiques artístiques modernes i contemporànies.

El Hong Kong Museum of Art (HKMoA)

El Hong Kong Museum of Art, fundat el 1962, és el primer museu d'art públic de la ciutat. Actualment custodia una col·lecció d'art de més de 18.800 peces, que representa el patrimoni cultural singular relacionat amb Hong Kong de tot el món. Mitjançant la conservació d'una col·lecció de grans contrastos, amb obres antigues i modernes, xineses i occidentals, locals i internacionals, amb un punt de vista hongkonguès, busca maneres originals de contemplar la tradició i fer que l'art sigui rellevant per a tothom, creant noves experiències i coneixements.

Per ampliar aquesta informació, poseu-vos en contacte amb

Selecció d'imatges per a premsa

Aquest material únicament es pot utilitzar per fer publicitat d'aquest projecte als mitjans.

Tots els drets reservats per l'autor o el seu representant legal.

© Successió Miró 2023

Imatges disponibles a [Joan Miró. The Poetry of Everyday Life](#)

PART 1 L'objecte

Joan Miró

Personatge (amb paraigua)

Rèplica de 1973

c. 1931

Fusta, fulles seques i paraigua

230 x 136,5 x 159 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona

© Successió Miró 2023

PART 1 L'objecte

Joan Miró

Pintura

Peinture

1936

Oli, quitrà, caseïna i sorra damunt masonita

78 x 108 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona. Donació de David

Fernández Miró

© Successió Miró 2023

PART 1 L'objecte

Joan Miró

Femmes, oiseaux

Dones, ocells

1973

Acrílic, oli i llapis cera damunt lona

302 x 257 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona. Donació de Pilar Juncosa de Miró

© Successió Miró 2023

PART 2 Poesia i matèria

Joan Miró

L'Horloge du vent

El rellotge del vent

1967

Bronze

50,5 x 30,2 x 16,3 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona

© Successió Miró 2023

PART 2 Poesia i matèria

Joan Miró

Tela cremada 1

1973

Acrílic damunt tela tallada i cremada

130 x 195 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona

© Successió Miró 2023

PART 3 Art folklòric

Joan Miró

Sobreteixim 6

1972

Acrílic, corda i llana damunt sobreteixim fet a mà per Josep Royo

140 x 187 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona

© Successió Miró 2023

PART 4 Art en cartells

Joan Miró

Aidez l'Espagne

Ajudeu Espanya

1937

Estergit

31 x 24,3 cm

Fundació Joan Miró, Barcelona

© Successió Miró 2023

